# ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 23ης Φεβρουαρίου 2006 *

Στην υπόθεση C-253/03,

με αντικείμενο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 234 ΕΚ, που υπέβαλε το Bundesfinanzhof (Γερμανία) με απόφαση της 1ης Απριλίου 2003, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 13 Ιουνίου 2003, στο πλαίσιο της δίκης

**CLT-UFA SA**

κατά

**Finanzamt Köln-West,**

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

συγκείμενο από τους A. Rosas, πρόεδρο τμήματος, J. Malenovský, J.-P. Puissochet, S. von Bahr (εισηγητή) και U. Lõhmus, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

γενικός εισαγγελέας: P. Léger
γραμματέας: M.-F. Contet, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 29ης Σεπτεμβρίου 2004,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— η CLT-UFA SA, εκπροσωπούμενη από τους A. Raupach και D. Pohl, Rechtsanwälte,

— η Finanzamt Köln-West, εκπροσωπούμενη από τους K.-H. Vanyek και G. Sasonow,

— η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους C.-D. Quassowski, M. Lumma και W.-D. Plessing,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους R. Lyal και G. Braun,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 14ης Απριλίου 2005,

εκδίδει την ακόλουθη

## Απόφαση

1 Η αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία των άρθρων 52 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 43 ΕΚ) και 58 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 48 ΕΚ).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ της CLT-UFA SA (στο εξής: CLT-UFA) και της Finanzamt Köln-West (διεύθυνση φορολογικών υπηρεσιών, στο εξής: Finanzamt) σχετικά με τον φόρο επί των κερδών του γερμανικού υποκαταστήματος της CLT-UFA.

### Η διαφορά της κύριας δίκης και το νομικό πλαίσιο

3 Η εταιρία CLT-UFA έχει την έδρα της και τη διεύθυνσή της στο Λουξεμβούργο. Το 1994 (στο εξής: επίμαχο οικονομικό έτος) διέθετε υποκατάστημα στη Γερμανία.

4 Η Finanzamt καθόρισε τη βάση επιβολής του φόρου εταιριών όσον αφορά την CLT-UFA, εταιρία με περιορισμένες φορολογικές υποχρεώσεις στη Γερμανία για το

αποκτηθέν από το γερμανικό υποκατάστημά της εισόδημα κατά το επίμαχο φορολογικό έτος, σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 1, της Συμβάσεως μεταξύ του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου και της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας για την αποφυγή της διπλής φορολογήσεως και τη θέσπιση κανόνων διοικητικής και δικαστικής αμοιβαίας αρωγής σε θέματα σχετικά με τον φόρο εισοδήματος και περιουσίας καθώς και τον φόρο επιτηδεύματος και ακινήτου περιουσίας, καθώς και βάσει του τελικού πρωτοκόλλου του που υπεγράφησαν στο Λουξεμβούργο στις 23 Αυγούστου 1958, όπως τροποποιήθηκαν με το πρόσθετο πρωτόκολλο της 15ης Ιουνίου 1973 (στο εξής: Σύμβαση για την πρόληψη της διπλής φορολογήσεως μεταξύ της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου).

5 Η Finanzamt καθόρισε τον φορολογικό συντελεστή σε 42 % επί του φορολογητέου εισοδήματος του υποκαταστήματος, δυνάμει του άρθρου 23, παράγραφοι 2 και 3, του νόμου του 1991 περί του φόρου εταιριών (Körperschaftsteuergesetz), όπως ίσχυε κατά τον κρίσιμο χρόνο των περιστατικών της υπόθεσης της κύριας δίκης (στο εξής: KStG).

6 Η ανακοπή και η ενώπιον του Finanzgericht προσφυγή, με τις οποίες η CLT-UFA ισχυρίστηκε ότι αυτός ο φορολογικός συντελεστής συνιστούσε δυσμενή διάκριση και προσβολή του δικαιώματός της ελευθερίας εγκαταστάσεως βάσει του άρθρου 52 της Συνθήκης σε συνδυασμό με το άρθρο 58 της Συνθήκης, δεν ευδοκίμησαν. Κατόπιν αυτού, η CLT-UFA προσέφυγε ενώπιον του Bundesfinanzhof ζητώντας την εξαφάνιση της αποφάσεως του Finanzgericht και την τροποποίηση της αποφάσεως περί επιβολής φόρου, υπό την έννοια της μειώσεως του φορολογικού συντελεστή σε 30 % επί του φορολογητέου εισοδήματος.

7 Το Bundesfinanzhof αναφέρει ότι η CLT-UFA έτυχε, λόγω του ότι η έδρα και η διεύθυνσή της βρίσκονταν στο Λουξεμβούργο, διαφορετικής και λιγότερο πλεονεκτικής μεταχειρίσεως όσον αφορά το γερμανικό υποκατάστημά της απ' ό,τι θα συνέβαινε αν είχε ασκήσει τη δραστηριότητά της στη Γερμανία υπό τη νομική μορφή εταιρίας περιορισμένης ευθύνης ή ανώνυμης εταιρίας έχουσας την έδρα της και/ή τη διεύθυνσή της στη Γερμανία.

8 Το Bundesfinanzhof διευκρινίζει ότι μια ανώνυμη εταιρία, με έδρα και/ή διεύθυνση στη Γερμανία, υπέκειτο στον φόρο εταιριών ο οποίος, σε περίπτωση που τα κέρδη δεν είχαν καταβληθεί, ανερχόταν σε 45 % επί των κερδών πριν από την είσπραξη του φόρου. Όμως, αυτός ο υψηλός φορολογικός συντελεστής μπορούσε να μειωθεί. Ο φόρος εταιριών θα μειωνόταν, στη συνέχεια, σε 33,5 % αν η καταβολή των κερδών είχε γίνει προς όφελος της μητρικής εταιρίας μέχρι τις 30 Ιουνίου 1996 δυνάμει των άρθρων 27, παράγραφος 1, και 49, παράγραφος 1, του KStG, καθώς και των άρθρων 43, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, σημείο 1, και 44d, παράγραφος 1, του νόμου περί του φόρου εισοδήματος (Einkommensteuergesetz 1994, στο εξής: EStG). Αν τα κέρδη είχαν καταβληθεί στη μητρική εταιρία μετά τις 30 Ιουνίου 1996, ο φορολογικός συντελεστής θα μειωνόταν σε 30 % επί των κερδών, σύμφωνα με το άρθρο 44d, παράγραφος 1, τρίτη περίοδος, του EStG, σε συνδυασμό με το άρθρο 49, παράγραφος 1, του KStG. Το Bundesfinanzhof προσθέτει ότι οι θυγατρικές έκαναν γενικώς χρήση αυτής της δυνατότητας μειώσεως του φορολογικού συντελεστή.

9 Το Bundesfinanzhof εκφράζει αμφιβολίες ως προς το εάν είναι δικαιολογημένη η εφαρμογή διαφορετικών φορολογικών συντελεστών επί της CLT-UFA. Στην περίπτωση που ο φορολογικός συντελεστής του 42 % επί των υποκαταστημάτων συνιστούσε παραβίαση της Συνθήκης, το Bundesfinanzhof ζητεί από το Δικαστήριο να διευκρινίσει ποιος θα ήταν ο εφαρμοστέος συντελεστής προκειμένου να μην υφίσταται μια τέτοια παραβίαση. Το Bundesfinanzhof εκτιμά ότι θα αρκούσε να μειωθεί ο φορολογικός συντελεστής επί των κερδών της σταθερής εγκαταστάσεως της CLT-UFA σε 33,5 %, στο μέτρο που η τελευταία θα μπορούσε να διαθέσει τα κέρδη της ευθύς μετά τη λήξη του επίμαχου φορολογικού έτους.

## Τα προδικαστικά ερωτήματα

10 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Bundesfinanzhof αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Έχει το άρθρο 52 της Συνθήκης ΕΚ, σε συνδυασμό με το άρθρο 58 της Συνθήκης ΕΚ, την έννοια ότι παραβιάζεται η ελευθερία εγκαταστάσεως όταν τα

κέρδη που αποκόμισε αλλοδαπή κεφαλαιουχική εταιρία της Ευρωπαϊκής Ενώσεως μέσω υποκαταστήματος κειμένου στη Γερμανία κατά το οικονομικό έτος 1994 φορολογούνται με 42 % βάσει του γερμανικού φόρου εταιριών (φορολογικός συντελεστής μονίμων εγκαταστάσεων), και τούτο μολονότι:

α) τα κέρδη θα υπόκεινταν στον γερμανικό φόρο εταιριών με 33,5 % εάν θυγατρική υποκείμενη στη Γερμανία σε απεριόριστη φορολογική υποχρέωση όσον αφορά τον φόρο εταιριών και ανήκουσα σε κεφαλαιουχική εταιρία άλλης χώρας της ΕΕ είχε πραγματοποιήσει τα κέρδη αυτά και τα είχε εξ ολοκλήρου καταβάλει στη μητρική εταιρία πριν από τις 30 Ιουνίου 1996,

β) τα κέρδη θα υπόκεινταν, σε μια πρώτη φάση, στον γερμανικό φόρο εταιριών με 45 % εάν η θυγατρική τα είχε αποθεματοποιήσει μέχρι τις 30 Ιουνίου 1996, και τούτο μολονότι ο φόρος εταιριών θα μειωνόταν στη συνέχεια στο 30 % σε περίπτωση εξ ολοκλήρου καταβολής ύστερα από τις 30 Ιουνίου 1996;

2) Πρέπει ο φορολογικός συντελεστής των μονίμων εγκαταστάσεων, σε περίπτωση που αυτός συνιστά παράβαση του άρθρου 52 της Συνθήκης ΕΚ σε συνδυασμό με το άρθρο 58 της Συνθήκης ΕΚ, και προκειμένου να εξαλειφθεί η παράβαση αυτή, να μειωθεί στο 30 % όσον αφορά το επίμαχο οικονομικό έτος;»

**Επί του πρώτου ερωτήματος**

11 Με το πρώτο του ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί κατ' ουσίαν να μάθει αν αντίκειται προς τα άρθρα 52 και 58 της Συνθήκης μια εθνική ρύθμιση, όπως η

επίμαχη της κύριας δίκης, η οποία προβλέπει, στην περίπτωση υποκαταστήματος εταιρίας έχουσας την έδρα της σε άλλο κράτος μέλος, φορολογικό συντελεστή επί των κερδών αυτού του υποκαταστήματος μεγαλύτερο αυτού που ισχύει επί των κερδών θυγατρικής μιας τέτοιας εταιρίας, όταν αυτή η θυγατρική καταβάλλει εξ ολοκλήρου τα κέρδη της στη μητρική της εταιρία.

12 Πρέπει να υπομνησθεί ότι το άρθρο 52 της Συνθήκης αποτελεί μια από τις θεμελιώδεις διατάξεις του κοινοτικού δικαίου και έχει άμεση εφαρμογή στα κράτη μέλη (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 21ης Σεπτεμβρίου 1999, C-307/97, Saint-Gobain ZN, Συλλογή 1999, σ. I-6161, σκέψη 34).

13 Δυνάμει της διατάξεως αυτής, η ελευθερία εγκαταστάσεως των υπηκόων κράτους μέλους εντός άλλου κράτους μέλους συνεπάγεται την πρόσβαση σε μη έμμισθες δραστηριότητες, καθώς και τη σύσταση και τη διαχείριση επιχειρήσεων υπό τις προϋποθέσεις που καθορίζει η νομοθεσία της χώρας εγκαταστάσεως για τους δικούς της υπηκόους. Η κατάργηση των περιορισμών της ελευθερίας εγκαταστάσεως εκτείνεται και στους περιορισμούς για τη δημιουργία πρακτορείων, υποκαταστημάτων ή θυγατρικών εταιριών από υπηκόους κράτους μέλους εγκατεστημένους στην επικράτεια άλλου κράτους μέλους (αποφάσεις της 28ης Ιανουαρίου 1986, 270/83, Επιτροπή κατά Γαλλίας, Συλλογή 1986, σ. 273, σκέψη 13, και της 29ης Απριλίου 1999, C-311/97, Royal Bank of Scotland, Συλλογή 1999, σ. I-2651, σκέψη 22).

14 Δεδομένου ότι το άρθρο 52, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίοδος, της Συνθήκης ρητώς επιτρέπει στους επιχειρηματίες να επιλέγουν ελευθέρως την κατάλληλη νομική μορφή για την άσκηση των δραστηριοτήτων τους εντός άλλου κράτους μέλους, αυτή η ελεύθερη επιλογή δεν πρέπει να περιορίζεται από εισάγουσες δυσμενείς διακρίσεις φορολογικές διατάξεις (προπαρατεθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Γαλλίας, σκέψη 22).

15 Έτσι, η ελευθερία επιλογής της κατάλληλης νομικής μορφής για την άσκηση δραστηριοτήτων εντός άλλου κράτους μέλους έχει, ιδίως, ως αντικείμενο να καθίσταται δυνατό στις έχουσες την έδρα τους σε κράτος μέλος εταιρίες να ιδρύουν υποκατάστημα σε άλλο κράτος μέλος προκειμένου να ασκήσουν εκεί τις δραστηριότητές τους υπό τους ιδίους όρους με αυτούς που ισχύουν για τις θυγατρικές.

16 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο οριστικός φορολογικός συντελεστής του 42 % που εφαρμόζεται επί των κερδών των υποκαταστημάτων μητρικών εταιριών εχουσών την έδρα τους σε άλλο κράτος μέλος συνιστά, γενικώς, δυσμενή μεταχείριση σε σχέση με τον μειωμένο φορολογικό συντελεστή του 33,5 %, ή ακόμη και του 30 %, που εφαρμόζεται επί των κερδών των θυγατρικών τέτοιων εταιριών.

17 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι η άρνηση εφαρμογής του μειωμένου φορολογικού συντελεστή επί των υποκαταστημάτων καθιστά λιγότερο ελκυστική, για τις έχουσες την έδρα τους σε άλλα κράτη μέλη εταιρίες, την άσκηση της ελευθερίας εγκαταστάσεως μέσω υποκαταστήματος. Επομένως, μια εθνική ρύθμιση όπως η επίμαχη της κύριας δίκης περιορίζει την ελευθερία επιλογής της κατάλληλης νομικής μορφής για την άσκηση δραστηριοτήτων εντός άλλου κράτους μέλους.

18 Κατά συνέπεια, πρέπει να εξεταστεί το ζήτημα αν αυτή η διαφορετική μεταχείριση είναι αντικειμενικώς δικαιολογημένη.

19 Το Finanzamt και η Γερμανική Κυβέρνηση ισχυρίζονται ότι η διαφορετική μεταχείριση των υποκαταστημάτων σε σχέση με τις θυγατρικές αφορά καταστάσεις που δεν είναι αντικειμενικώς παρόμοιες.

20 Οι ανωτέρω διατείνονται, ιδίως, ότι τα κέρδη που καταβάλλονται από μια θυγατρική στη μητρική εταιρία εξέρχονται οριστικώς της περιουσίας της θυγατρικής, ενώ τα κέρδη που μεταφέρονται από ένα υποκατάστημα στο κεντρικό του κατάστημα συνεχίζουν να αποτελούν μέρος της εσωτερικής περιουσίας της ίδιας εταιρίας. Σύμφωνα με τη Γερμανική Κυβέρνηση και το Finanzamt, αυτή η θεμελιώδης διαφορά καθώς και πρακτικοί λόγοι ώθησαν τον εθνικό νομοθέτη να αποκλείσει την εφαρμογή του μειωμένου φορολογικού συντελεστή επί των κερδών των υποκαταστημάτων.

21 Το Finanzamt προσθέτει ότι ο μειωμένος φορολογικός συντελεστής που εφαρμόζεται επί των θυγατρικών δικαιολογείται από το γεγονός ότι ο εισπραττόμενος από τη θυγατρική φόρος πρέπει να καταλογίζεται στη φορολογική οφειλή της δικαιούχου μητρικής εταιρίας, που στη Γερμανία υπόκειται σε απεριόριστη φορολογική υποχρέωση, ώστε να αποφεύγεται η διπλή φορολόγηση αυτών των φορολογουμένων.

22 Όσον αφορά, κατ' αρχάς, το επιχείρημα της Γερμανικής Κυβερνήσεως και του Finanzamt, κατά το οποίο υφίσταται θεμελιώδης διαφορά μεταξύ της καταβολής των κερδών από μία θυγατρική στη μητρική της εταιρία και της μεταφοράς κερδών στο εσωτερικό μιας εταιρίας, επιβάλλονται οι ακόλουθες παρατηρήσεις.

23 Και στις δύο περιπτώσεις, τα κέρδη τίθενται στη διάθεση της εταιρίας που ελέγχει, αντιστοίχως, τη θυγατρική και το υποκατάστημα. Πράγματι, η μόνη πραγματική διαφορά μεταξύ αυτών των δύο καταστάσεων έγκειται στο γεγονός ότι η καταβολή των κερδών μιας θυγατρικής στη μητρική της εταιρία προϋποθέτει την ύπαρξη ρητής προς τούτο αποφάσεως, ενώ τα κέρδη του υποκαταστήματος μιας εταιρίας αποτελούν μέρος της περιουσίας της εταιρίας αυτής, έστω και αν δεν υφίσταται ρητή απόφαση.

24 Εξάλλου, από την απόφαση περί παραπομπής καθώς και από τις παρατηρήσεις του Finanzamt και της Γερμανικής Κυβερνήσεως προκύπτει ότι, έστω και αν τα κέρδη που καταβάλλονται από μια θυγατρική στη μητρική της εταιρία παύουν να αποτελούν μέρος της περιουσίας αυτής της θυγατρικής, τα εν λόγω κέρδη θα μπορούσαν πάντα να τεθούν στη διάθεση της εν λόγω θυγατρικής από τη μητρική εταιρία, υπό τη μορφή ιδίου κεφαλαίου ή μετοχικού δανείου.

25 Κατά συνέπεια, το γεγονός ότι τα καταβαλλόμενα κέρδη μιας θυγατρικής στη μητρική εταιρία παύουν να αποτελούν μέρος της περιουσίας της εν λόγω θυγατρικής δεν δικαιολογεί την εφαρμογή φορολογικού συντελεστή στα κέρδη μιας τέτοιας θυγατρικής μικρότερου αυτού που ισχύει για τα ίδια κέρδη ενός υποκαταστήματος.

26 Όσον αφορά το επιχείρημα του Finanzamt κατά το οποίο η εφαρμογή μειωμένου φορολογικού συντελεστή στις θυγατρικές δικαιολογείται από την αποφυγή της διπλής φορολογήσεως των κατά κύριο λόγο φορολογουμένων εντός της Γερμανίας, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι αυτός ο φορολογικός συντελεστής δεν εφαρμόζεται μόνον επί των καταβαλλομένων κερδών σ' αυτήν την κατηγορία φορολογουμένων. Πράγματι, ο μειωμένος φορολογικός συντελεστής ισχύει και επί της καταβολής των κερδών από γερμανικές θυγατρικές σε μητρικές εταιρίες έχουσες την έδρα τους σε άλλο κράτος μέλος, όπως π.χ. στο Λουξεμβούργο.

27 Εξάλλου, προκειμένου περί γερμανικής θυγατρικής λουξεμβουργιανής εταιρίας, πρέπει να προστεθεί ότι ο μειωμένος φορολογικός συντελεστής που εφαρμόζεται επί των κερδών μιας τέτοιας θυγατρικής, σε σχέση με τον συντελεστή που ισχύει για τα κέρδη υποκαταστήματος, δεν αντισταθμίζεται από τη βαρύτερη φορολόγηση των κερδών αυτών σε επίπεδο λουξεμβουργιανής μητρικής εταιρίας.

28 Πράγματι, το Bundesfinanzhof δηλώνει ότι, όπως προκύπτει από τον συνδυασμό των άρθρων 5, παράγραφος 1, 13, παράγραφοι 1 και 2, και 20, παράγραφοι 1 και 2, της Συμβάσεως για την πρόληψη της διπλής φορολογήσεως μεταξύ της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου, τόσο τα κέρδη που μια λουξεμβουργιανή εταιρία εισπράττει από γερμανικό υποκατάστημα όσο και αυτά που εισπράττει από γερμανική θυγατρική απαλλάσσονται του λουξεμβουργιανού φόρου εταιριών.

29 Εξάλλου, υπό το φως των στοιχείων που έχει παράσχει το Bundesfinanzhof με την απόφασή του περί παραπομπής προκύπτει ότι η εθνική ρύθμιση περί του τρόπου προσδιορισμού της φορολογικής βάσεως δεν κάνει διάκριση μεταξύ των εταιριών που έχουν την έδρα τους σε άλλο κράτος μέλος, ανάλογα με το αν αυτές ασκούν τις δραστηριότητές τους μέσω υποκαταστήματος ή μέσω θυγατρικής, πράγμα που θα μπορούσε να θεμελιώσει την ύπαρξη διαφορετικής μεταχειρίσεως μεταξύ των δύο κατηγοριών εταιριών.

30 Υπό τις συνθήκες αυτές, προκύπτει ότι οι γερμανικές θυγατρικές και τα γερμανικά υποκαταστήματα εταιριών εχουσών την έδρα τους στο Λουξεμβούργο βρίσκονται σε κατάσταση αντικειμενικώς παρόμοια.

31 Κατόπιν των ανωτέρω, στο πρώτο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι τα άρθρα 52 και 58 της Συνθήκης απαγορεύουν εθνική ρύθμιση, όπως η επίμαχη της κύριας δίκης, η οποία προβλέπει, στην περίπτωση υποκαταστήματος εταιρίας έχουσας την έδρα της σε άλλο κράτος μέλος, φορολογικό συντελεστή επί των κερδών του υποκαταστήματος αυτού μεγαλύτερο του φορολογικού συντελεστή επί των κερδών της θυγατρικής μιας τέτοιας εταιρίας, όταν αυτή η θυγατρική καταβάλλει εξ ολοκλήρου τα κέρδη της στη μητρική της εταιρία.

**Επί του δευτέρου ερωτήματος**

32 Με το δεύτερο ερώτημά του, το Bundesfinanzhof ζητεί κατ' ουσίαν να μάθει αν ο φορολογικός συντελεστής που εφαρμόζεται επί των κερδών ενός υποκαταστήματος, όπως το επίμαχο της κύριας δίκης, πρέπει, για να είναι σύμφωνος προς τα άρθρα 52 και 58 της Συνθήκης, να μειωθεί σε 33,5 %, που ήταν ο συντελεστής που ίσχυε επί των καταβαλλομένων κερδών μέχρι τις 30 Ιουνίου 1996, ή σε 30 %, δηλαδή στον ισχύοντα μετά την ημερομηνία αυτή συντελεστή.

33 Συναφώς, από την απάντηση στο πρώτο ερώτημα προκύπτει ότι πρέπει να εφαρμοστεί επί των κερδών ενός υποκαταστήματος φορολογικός συντελεστής αντίστοιχος προς τον συνολικό φορολογικό συντελεστή που θα εφαρμοζόταν υπό τις ίδιες περιστάσεις σε περίπτωση καταβολής των κερδών θυγατρικής στη μητρική της εταιρία.

34 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι αυτή η σύγκριση πρέπει να γίνει υπό το φως των επιμάχων στην κύρια δίκη πραγματικών περιστάσεων.

35 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, στο πλαίσιο της διαδικασίας του άρθρου 234 ΕΚ, που στηρίζεται στον σαφή διαχωρισμό των λειτουργιών μεταξύ εθνικών δικαστηρίων και Δικαστηρίου, κάθε εκτίμηση πραγματικών περιστατικών εμπίπτει στην αρμοδιότητα του εθνικού δικαστηρίου (αποφάσεις της 15ης Νοεμβρίου 1979, 36/79, Denkavit Futtermittel, Συλλογή τόμος 1979-II, σ. 667, σκέψη 12· της 16ης

Ιουλίου 1998, C-235/95, Dumon και Froment, Συλλογή 1998, σ. I-4531, σκέψη 25· της 5ης Οκτωβρίου 1999, C-175/98 και C-177/98, Lirussi και Bizzaro, Συλλογή 1999, σ. I-6881, σκέψη 37, και της 15ης Μαΐου 2003, C-282/00, RAR, Συλλογή 2003, σ. I-4741, σκέψη 46).

36 Επομένως, το Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να εκτιμήσει τα πραγματικά περιστατικά της κύριας δίκης ούτε να εφαρμόσει επί εθνικών μέτρων ή καταστάσεων τους κοινοτικούς κανόνες που αυτό έχει ερμηνεύσει, λαμβανομένου υπόψη ότι τα ζητήματα αυτά εμπίπτουν στην αποκλειστική αρμοδιότητα του εθνικού δικαστηρίου (βλ. αποφάσεις της 19ης Δεκεμβρίου 1968, 13/68, Salgoil, Συλλογή τόμος 1965-1968, σ. 825· της 23ης Ιανουαρίου 1975, 51/74, Van der Hulst, Συλλογή τόμος 1975, σ. 29, σκέψη 12· της 8ης Φεβρουαρίου 1990, C-320/88, Shipping and Forwarding Enterprise Safe, Συλλογή 1990, σ. I-285, σκέψη 11· προπαρατεθείσα απόφαση Lirussi και Bizzaro, σκέψη 38, καθώς και προπαρατεθείσα απόφαση RAR, σκέψη 47).

37 Κατά συνέπεια, στο δεύτερο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι στο εθνικό δικαστήριο εναπόκειται να εκτιμήσει τον φορολογικό συντελεστή που πρέπει να εφαρμοστεί επί των κερδών ενός υποκαταστήματος, όπως το επίμαχο της κύριας δίκης, σε συνάρτηση με τον συνολικό φορολογικό συντελεστή που θα εφαρμοζόταν σε περίπτωση καταβολής των κερδών μιας θυγατρικής στη μητρική της εταιρία.

**Επί των δικαστικών εξόδων**

38 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) αποφαίνεται:

**1) Τα άρθρα 52 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 43 ΕΚ) και 58 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 48 ΕΚ) απαγορεύουν εθνική ρύθμιση, όπως η επίμαχη της κύριας δίκης, η οποία προβλέπει, στην περίπτωση υποκαταστήματος εταιρίας έχουσας την έδρα της σε άλλο κράτος μέλος, φορολογικό συντελεστή επί των κερδών του υποκαταστήματος αυτού μεγαλύτερο του φορολογικού συντελεστή επί των κερδών της θυγατρικής μιας τέτοιας εταιρίας, όταν αυτή η θυγατρική καταβάλλει εξ ολοκλήρου τα κέρδη της στη μητρική της εταιρία.**

**2) Στο εθνικό δικαστήριο εναπόκειται να εκτιμήσει τον φορολογικό συντελεστή που πρέπει να εφαρμοστεί επί των κερδών ενός υποκαταστήματος, όπως το επίμαχο της κύριας δίκης, σε συνάρτηση με τον συνολικό φορολογικό συντελεστή που θα εφαρμοζόταν σε περίπτωση καταβολής των κερδών μιας θυγατρικής στη μητρική της εταιρία.**

(υπογραφές)